

Sv. omša je našou nádejou do budúcnosti

vdp. Radovan Rajčák

15. marca 2020 ✝ Cirkev ✝ Homília

V týchto dňoch, môžeme priamo pred našimi očami zakúšať slabosť ľudského pokolenia, vlastnú slabosť a neistotu, ktorú spôsobuje novodobá morová nákaza. Bez zlahčovania tejto situácie treba povedať, že Boh nás chce aj uprostred tejto skazy učiť. V prvom rade zisťujeme, že sme skutočne „stvorení“ a „*sme prach, ktorí sa na prach obráti.*“ Za posledných sto rokov sme si totiž zvykli, že máme všetko v rukách, dokážeme ovládať nie len zem a stvorenstvo, lež ovládli sme aj samých seba, svoje vlastné človečenstvo. Emeritný pápež Benedikt XVI. povedal: „*Človek nedôveruje Bohu (...) žije s podozrením, že Božia láska vytvára závislosť a ak sa má stať sám sebou, musí sa tejto závislosti zbaviť. Chce sám (...) moc pretvárať svet, (...) stať sa bohom, vlastnými silami poraziť smrť*“ (Príhovor 8. december 2005). Tvarou tvár dnešnej situácii je však takáto ašpirácia hlboko otrasená, všetky naše istoty a plány padajú, veď nevieme, čo s nami bude zajtra.

Chceli sme byť nezávislí, no zisťujeme, že v biede, chorobe a smrti sme vzájomne úzko spojení. Rovnako sa trpí na Slovensku, rovnako v Taliansku, Číne či Amerike. Doslova pociťujeme vlastnú stvorenosť, ktorú opisuje kniha Žalmov: „*Na mojom tele niet zdravého miesta (...) Zohnutý som a veľmi sklúčený, smutne sa vlečiem celý deň. Bedrá mi spaľuje horúčka a moje telo je nezdravé*“ (Ž 38,4;7 -9). V čom teda spočíva dnes Kristove vyučovanie, ktoré nám aj cez dnešný stav adresuje? To krásne vyjadruje prorok Ozeáš: „*Vráťme sa k Pánovi lebo on nás poranil a on nás uzdraví, udrel nás, ale ošetrí*“ (Oz 6,1). Aj Cirkev nás v dnešnej liturgii vedie k pokornému postoju pred našim Stvoriteľom; vo vstupnom žalme sa máme pripojiť k jej volaniu: „*Neopúšťaj ma, Pane; Bože môj, nevzdal'uj sa odo mňa*“ (Ž 38,22). Od Boha sme vyšli a teda jedine On má skutočný liek na naše neduhy.

Tento návrat sa však nemôže nikdy uskutočniť skrze naše vlastné sily a skrze „presne naprojektovanú a naplánovanú budúcnosť.“ Božie riešenie je iné. Naznačuje ho Kristus v evanjeliu: „*Syn človeka bude vydaný veľkňazom a zákonníkom. Odsúdia ho na smrť a vydajú pohanom, aby ho vysmiali, zbičovali a ukrižovali, ale on tretieho dňa vstane z mŕtvych.*“ Návrat k Pánovi sa uskutočňuje skrze utrpenie na kríži. Pretože Kristova láska k trpiacemu ľudstvu sa prejavila práve tu. Práve Kristovo utrpenie, ktoré rúca starého človeka a dáva zrod človeku novému, „obnovenému podľa Božej spravodlivosti a svätosti“, toto utrpenie je našou nádejou a budúcnosťou. Sv. Augustín v jednej zo svojich homílií povedal: „*Nesnaž sa upínať na starý svet, neodmietaj svoju mladosť v Kristovi, ktorý hovorí: starý svet stráca dych, no neboj sa, lebo tvoja mladosť bude obnovená ako mladosť orla.*“ Mladosť a nádej sa človeku môžu obnoviť jedine v Kristovej obete, ktorú prináša Cirkev na oltári; nekrvavá obeta kríža vo sv. omši je našou obnovou a posilou v tomto čase súženia a útrap. Ona je návratom k Pánovi, ona je uznaním najvyššej vlády Boha nad človekom, ona je najdokonalejšou chválou a prosbou, s ktorou sa môže ľudstvo obrátiť na Trojjediného Boha. Práve preto je nám sv. omša tým najvzácnejším, čo máme.

Sv. omša je predchnutá Kristovým utrpením a tiež jeho vzkriesením, upriamuje nás na toto tajomstvo a učí nás vstupovať doň. *„Božie dielo je stretnutie sa s nadprirodzenými skutočnosťami, skrze ktoré môže byť človek premenený“*, hovorí kardinál Sarah. Práve preto nás sv. omša premieňa, preto má schopnosť zasiahnuť naše srdcia a pripraviť nás na život uprostred trápenia. Lebo jediným skutočne konajúcim je tu sám Ježiš Kristus. Vo sv. omši zakúšame celú trpkosť Kristovej smrti a potupenia, pozeráme na jeho zmučené telo a ako členovia jeho tajomného tela sa učíme od nášho Pána prijímať kríž s jeho potupou. Vieme, že na kríž musíme vystúpiť aj my sami. Kríž si však so sebou nesie strohosť. Je nie je lákavý a prezdobený, je strohý. Rovnako ako sv. omša, ktorá sa opakuje, ktorá je tá istá, opakujúca sa, teda strohá. My máme vystúpiť s Kristom práve na takýto kríž. Inak nám hrozí, že to nebude jeho, ale náš vlastný, vymyslený. Problémom dneška je, že si chceme božskú realitu kríža, tak nádhernú, no tak strohú, zatraktívniť, prikrášliť a preto nevieme prijímať utrpenie v jeho strohosti a nahote. Pretože utrpenie a smrť sú také. Sv. omša, napriek tejto svojej strohosti, je pre nás nazretím do večnej slávy neba, pretože sám Pán vstúpil do slávy skrze tento kríž. Preto nám Cirkev pripomína: *„Kristus, ktorý odišiel z tohto sveta k Otcovi, dáva nám v Eucharistii závdavok slávy u neho; účasť na svätej obete nás pripodobňuje jeho srdcu, udržiava naše sily, kým putujeme týmto životom (...) a už teraz nás spája s nebeskou Cirkvou, s preblahoslavenou Pannou Máriou a všetkými svätými.“*

Hovorí sa, že človek si uvedomí cenu tohto, čo mal až vtedy, keď o to príde. Teda v týchto časoch, kedy sa neslávia verejné sv. omše, nech je našou odpoveďou prehĺbenie lásky k nej a tiež prehĺbenie poznania jej podstaty. Zanechajme zbytočné šomranie a mudrovanie ako by to malo byť, aj tak tým nič nezmeníme. Majme na pamäti, že neexistuje žiadna svätá omša s nízkou účasťou. Pri každom slávení je prítomná Najsvätejšia Panna Mária, sv. Jozef i celé nebo. Svätý Gregor Veľký povedal, že *„nebesia sa otvárajú a množstvá anjelov zostupujú, aby sa podieľali na svätej obete.“* Svätý Augustín jedným dychom dodáva, že *„anjeli obklopujú kňaza, ktorý slúži obetu a posluhujú mu.“* Preto sa v tejto chvíli, drahí bratia a sestry spojte, spojte sa hlbokou duchovnou jednotou skrze nadprirodzenú vieru, nádej a lásku s kňazom, ktorý vo vašej farnosti slávi sv. omšu, či ak pozeráte priamy prenos sv. omše, spojte sa s kňazom. Sv. Pavol nás napomína: *„Dávajte si veľký pozor, ako máte žiť: nie ako nemúdri, ale ako múdri. Využívajte čas, lebo dni sú zlé.“* Prosme zvlášť Pannu Máriu, aby nás naučila tejto veľkej láske k Eucharistii, aby nám udelila milosť dôvery v Pána

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-omsa-je-nasou-nadejou-do-buducnosti/>